

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLERS

KRISTĪNA ELDŽERA

Spriedzes pilns un mūsdienīgs darbs –
varbūt tas viss šobrīd notiek pa īstam.

Lī Čailds

bankiera
SIĒVA

KRISTĪNA ELDŽERA

baņķiera
SĪEVA

CRISTINA ALGER

The Banker's
WIFE

KRISTĪNA ELDŽĒRA

baņķiera
SIEVA

KONTINENTS
RĪGA

UDK 821.111-3
EI 107

Copyright © 2018 by Cristina Alger
This edition published by arrangement with G.P.Putham's
Sons, an imprint of Penguin publishing Group, a division of
Penguin Random House LLC.

Kristīnas Eldžeras romāna "Baņķiera sieva"
publicēšanas tiesības pieder
"Apgādam "Kontinents""

No angļu valodas tulkojusi Dina Kārklīņa
Vāka dizains Artūrs Zariņš
Vāka foto © rocharibeiro/Shutterstock.com

ISBN 978-9984-35-920-5

© Tulkojums latviešu valodā,
mākslinieciskais noformējums,
"Apgāds "Kontinents"", 2018

VELTĪS TK

Prologs

11/11/15

Londonas Karaliskās Gaisa flotes Northoltas lidostā atļauju pacelties bija saņēmušas tikai dažas lidmašīnas. Pūta stiprs sānvējš; slapjš sniegs ar lietu neļāva neko saskatīt. Northoltā bija tikai viens skrejceļš, un privātās lidmašīnas, kuras gaidīja iespēju to izmantot, bija izveidojušas sastrēgumu. Pulkstenis rādīja seši no rīta. Uzgaidāmajā telpā sanākušo pasažieru bariņš bija neliels, toties nepacietības pilns. Lielākā daļa no viņiem bija darījumu ļaudis, kuriem no rīta bija iecerētas tikšanās Parīzē, Luksemburgā, Berlīnē. Daži bija reģistrējušies lidojumam savu akciju sabiedrību rezervētajos reisos, citi izmantoja savas privātās lidmašīnas. Šiem ļaudīm nepatika gaidīt.

Kāds krievs vārdā Popovs bija sacēlis traci. Viņš pārmaiņus kļiedza te uz reģistratori, te uz savu telefona sarunas biedru. Neviens no šiem abiem nevēlējās sniegt gaidīto atbildi, un tā nu viņš atgriezās te pie viena, te pie otra, runā-

dams aizvien skaļāk, kamēr viņa balsi jau varēja skaidri dzirdēt visā terminālā. Viņa pavadone, garlaikota, slaida gaišmate, ģērbusies lapsādas kažokā un uzvilkusi sporta apavus, pētīja savu telefonu. Šķiet, viņa jau bija pieradusi pie šādiem dusmu izvirdumiem. Visi pārējie bija pievērsušies Popovam. Tika nolaistas avīzes; pasažieri pagriezās, lai cieši noraudzītos uz viņu. Alekseju Popovu, kurš bija simt deviņdesmit trīs centimetrus garš un svēra vismaz simt divdesmit septiņus kilogramus, bija grūti nepamanīt, it īpaši tad, ja viņu bija pārņēmušas dusmas.

– Es saprotu, kungs, – reģistratore vēlreiz atkārtoja, par spīti viņa vārdu sprostugunij pūlēdamās saglabāt profesionālu savaldību. – Un es atvainojos par sagādātajām neērtībām, taču drošības apsvērumu dēļ esam spiesti ieteikt...

Popovs krieviski nolamājās un aizmeta prom savu telefonu. Reģistratore strauji pieliecās; tūlīt piesteidzās divi apsardzes darbinieki, lai noskaidrotu, kāpēc izcēlusies tāda jēzga. Pat gaišmate nu jau bija kļuvusi modra. Saņēmusi Popovu aiz rokas, viņa kaut ko iečukstēja vīrietim ausī, mēģinādama viņu nomierināt.

Tomass Džensens sēdēja termināla stūrī un, paslēpies aiz *Financial Times* jaunākā numura, ar mērenu interesi noskatījās šajā scēnā. Tāpat kā pārējie torīt klātesošie pasažieri, Džensens bija ģērbies labi piegrieztā uzvalkā un turēja rokā portfeli. Ar saviem kārtīgi sasukātajiem, sirmajiem matiem un dārgajiem mokasintipa apaviem Džensens izskatījās tieši tāds, kāds arī bija: Oksfordas absolvents ar darba pieredzi finanšu jomā un apjomīgu bankas kontu. Tomēr, atšķirībā no

ciem pasažieriem, Džensens nebija ne finansists, ne arī rūpnieks. Kaut arī viņš bija ieradies Northoltā, lai kārtotu darījumus, tas bija kaut kas pilnīgi atšķirīgs. Viņš strādāja kādā valsts aģentūrā, ieņemot amatu, par kura pastāvēšanu zināja tikai daži cilvēki. Vienīgais, kas ārēji liecināja, ka Džensens nevis strādā pie rakstāmgalda, bet gan nododas visnotaļ bīstamām un šad tad arī varmācīgām nodarbēm, bija viņa izteikti greizais, savulaik pamatīgi salauztais deguns. Lai gan viņam bija gadījies ciest arī stiprāk, deguna dēļ Džensenam vēl aizvien nācās samierināties ar zināmām neērtībām. Šī iemesla dēļ viņš kabatā allaž glabāja mutautiņu ar izšūtu monogrammu. Nu viņš to izņēma un noslaucīja degunu, turpinādams neuzkrītoši vērot pārējos pasažierus uzgaidāmajā telpā.

Popova dēļ bija izcēlusies jezga, tāpēc Džensens bija vienīgais, kurš pamanīja kādu vīrieti un sievieti, kuri steigšus šķērsoja terminālu un izgāja pa durvīm, kas veda uz lidlauku. Džensens piecēlās, iebāza mutautiņu atpakaļ kabatā un viegliem soļiem aizsteidzās pie loga. Viņš noskatījās, kā pāris iekāpj lidmašīnā *Gulfstream G450*. Viņš nopētīja sievietes trauslo stāvu, kas bija saliecies pretī vējam. Viņas mati gluži kā Žaklīnai Onasis bija apsieti ar melnu šalli, lai pasargātos no lietus. Vīrietis bija plecīgs un galvastiesu garāks par sievieti. Kad viņš pagriezās, Džensens ievēroja, ka vīrietim ir brilles raibos rāmjos un kārtīgi apgriezti, iesirmi mati. Iekāpjot lidmašīnā, vīrietis kā aizsargājot uzlika plaukstu sievietei uz pleca. Šī lidmašīna bija vislielākā un visdārgākā no visām, kas torīt atradās Northoltā. Vēlāk tiks ziņots, ka to

vadījis izcils pilots. Omārs Hūrijs pirms pievēršanās privātam biznesam desmit gadus bija pavadījis Saūda Arābijas Karaliskajos gaisa spēkos. Viņš bija īsts, pieredzējis profesionālis. Diez vai lidošanai ne pārāk piemēroti laika apstākļi varētu viņu padarīt nemierīgu. Lidmašīnai tika atļauts pacelties gandrīz vai tai pašā mirklī, kad tās durvis bija aizvērušās. Popovs vēl nebija beidzis klaigāt par kavēšanos, kad G450 jau bija aizslidējusi pa skrejceļu un nozudusi debēs.

Kad lidmašīna pacēlās gaisā, Džensens pārlocīja savu avīzi uz pusēm un pasita padusē, pagāja garām Popovam un reģistratores letei un izsoļoja no termināla. Ietves malā viņu gaidīja limuzīns.

Tiklīdz automašīna bija nogriezusies uz šosejas A40, kas veda uz Londonas pusi, iezvanījās viņa telefons.

– Viss kārtībā, – Džensens paziņoja. – Izlidoja tikai viena lidmašīna, un viņi tajā iekāpa. – Tad viņš beidza sarunu, atlocīja avīzi un visu atlikušo brauciena laiku klusēdams turpināja to lasīt.

Pēc mazāk nekā stundas visi sakari ar G450 pārtrūka. Kaut kur virs Francijas Alpiem šī lidmašīna vienkārši nozuda no radara ekrāna, it kā tās nemaz nebūtu bijis.

Marina

11/9/15

Marina stāvēja uz sava viesnīcas *Le Meurice* luksusnumura balkona un nolūkojās Parīzes spožajās ugunīs. Skats bija iespaidīgs, it īpaši naktī. Rietumu pusē uz tumšo debesu fona izcēlās izgaismotais Eifeļa tornis un lielais panorāmas rats. Otrā Rivoli ielas pusē Tileriju dārzi mirdzēja tā, it kā tajos degtu ugunis. Marina uz brīdi iedomājās, vai vajadzētu pamodināt savu līgavaini Grāntu, lai varētu kopā ar viņu papriecāties par šo skatu. To varēja pagūt izdarīt arī vēlāk. Viņu ceļojums bija sācies tikai nupat. Marina apsēdās pie galda, aizsmēķēja cigareti un ieelpoja dūmus. Bija tik labi apziņāties, ka šobrīd viņai nevajadzēja strādāt, apmeklēt saviesīgus pasākumus, lasīt e-pastus, uz kuriem bija nepieciešams steidzīgi atbildēt. Viņa varēja palasīt kādu grāmatu. Viņa varēja apkopt nagus. Viņa varēja nedarīt itin neko. Šī nakts piederēja viņai. Šeit, Parīzē, viss bija tikai sācies.

Iezvanījās telefons, liekot viņai nepatīkami satrūkties. Ie-

raudzījusi zvanītāja vārdu, Marina sajuta aizkaitinājuma dzēlienu.

– Dankan, – viņa strupi sacīja. – Te ir jau pāri pusnaktij.

– Vai tu jau gulēji?

– Nē.

– Tā jau man likās. Tu joprojām dzīvo saskaņā ar Ņujorkas laiku. Vismaz tev nenāk miegs.

– Tas nenozīmē, ka tu drīksti man zvanīt, kad pirmo reizi gandrīz desmit gadu laikā esmu devusies atvaļinājumā.

– Man vajag, lai tu kaut ko izdari manā labā.

Marina sarāvās. Tieši šī iemesla dēļ Grānts bija vēlējies, lai viņa aizietu no žurnāla *Press* redakcijas. Tiesa gan, teju desmit pie Dankana nostrādāto gadu laikā viņa ne reizi nebija izmantojusi atvaļinājumu. Viņa bija pavadījusi darbā gandrīz visas nedēļas nogales un neskaitāmas brīvdienas. Viņa atbildeja uz telefona zvaniem jebkurā diennakts stundā. Savu karjeru viņa bija uzsākusi kā Dankana asistente. Tagad, pēc deviņarpus gadiem, neraugoties uz to, ka viņa redakcijas augšgalā bija ieņēmusi vadošu amatu, Dankans dažkārt vēl aizvien izturējās pret viņu kā pret asistenti. Kopš ceļojuma sākuma bija pagājušas divdesmit četras stundas, un viņš jau grasījās uzticēt viņai kādu uzdevumu. Nudien, tas bija neticami, kaut arī ne gluži pārsteidzoši.

Marina bija nolēmusi aiziet no darba. Viņa bija apsolījusi Grāntam, ka uzreiz pēc kāzām tā arī izdarīs. Runas par to, ka Grānta tēvs Džeimss Eliss grasās kandidēt prezidenta vēlēšanās, bija patiesas. Jau pēc dažām nedēļām vēlēšanu kampaņai vajadzēja norisēt pilnā sparā. Viņš jau bija savācis kam-

paņas padomnieku un publicistu komandu, bez kuras nevarēja iztikt. Šo karstasinīgo Ņujorkas miljardieri īsti nevarēja nosaukt par tautas pārstāvi, bet, tiklīdz manīgie publicitātes lietpratēji būs likuši lietā savu maģiju, Džeimsam Elisam vajadzēja pārvērsties par cilvēku, kas guvis panākumus ar smagu darbu, par profesionālu sarunu uzturētāju un atsvaidzinošu alternatīvu paredzamajam demokrātu kandidātam un izcilajam valdības lietu pārzinātājam – senatoram Heidenam Mērfijam. Mērfijs, par kuru jau daudzus gadus klida uzmanīgās baumas par korupciju un savējo izvīrzišanu ietekmīgiem amatiem, bija ārkārtīgi iespaidīgs, tomēr ar trūkumiem pārpilns kandidāts. Eliss to zināja; tas bija viņa trumpis.

Marina klusībā šaubījās, vai viņas topošais vīratēvs ir piemērots brīvās pasaules līdera lomai. Viņa bija redzējusi, kā viņš zaudē savaldīšanos par visniecīgākajām kļūmēm, piemēram, sadusmojoties uz jaunu mājsaimniecības vadītāju, kurš Sauthemptonas mājā bija sagādājis nepareizo minerālūdeni, vai uz šoferi, kurš bija aizbraucis garām ceļam uz Tīterboro lidostu, tomēr viņa arī zināja, ka Grānts prot savu tēvu nomierināt. Grānts bija apņēmis vēlēšanu kampaņas laikā aiziet no sava darba banku investīciju jomā un pārņemt ģimenes biznesa grožus savās rokās. Grānts zināja, ka, kļūvis par *Ellis Enterprises* jauno prezidentu, viņš būs spiests nemitīgi ceļot, un tika sagaidīts, ka Marina viņu pavadīs. Starptautiskas akciju sabiedrības vadītāja sievai bija zināmi pienākumi. Nemaz nerunājot par prezidenta dēla sievu, ja viss nonāktu tiktāl. Būdama Grānta Elisa kundze, viņa vairs

nevarēs strādāt. Vismaz ne vienlaikus. Par to, kas viņai bija svarīgāk, nemaz nevarēja būt divu domu. Viņai vajadzēja pamest darbu. Tā bija vienošanās daļa, un dziļi sevi viņa to allaž bija zinājusi.

Uz mirkli Marina iepriekšējās, vai nevajadzētu paziņot par savu aiziešanu tūlīt pat, telefona sarunas laikā. Šāda rīcība visādā ziņā būtu attaisnojama. Redakcijas darbinieki nemitīgi mainījās. Dankans bija izslavēts kā redaktors, ar kuru ir grūti sadzīvot, un saviem žurnālistiem viņš maksāja mazāk par šajā darbības jomā pieņemto nožēlojamo summu. Tomēr tā rīkoties nešķita pareizi. Pēc visa, ko Dankans bija paveicis viņas labā – un pēc visa, ko viņi bija paveikuši abi kopā, – Marina vēlējās iesniegt atlūgumu tā, kā pieklātos: pati personiski, turklāt brīdī, kas būtu saprātīgi piemērots ne vien viņai pašai, bet arī žurnālam.

– Tu esi neiedomājams, – Marina noteica, apdzēsa cigareti un klusi atgriezās numurā, lai uzmeklētu zīmuli. – Vai tad tev šobrīd nevajadzēja atpūsties?

Dankans neatbildēja. Jautājums par atpūtu bija sāpīgs. Tas nebija nekas tāds, kam viņš būtu piekritis labprātīgi. Patiesībā Ričards Brankuzi, *Press* galvenā uzņēmuma vadītājs, bija uzstājis, lai Dankans šo sešu nedēļu laikā beidzot atmet dzeršanu. Nevienam izdevējdarbības jomā strādājošajam nebija noslēpums, ka viņam alkohola lietošana bija kļuvusi par problēmu. To zināja ikviens, izņemot pašu Dankanu.

– Vai tu pieraksti? – Dankans noprasīja.

– Protams.

– Man vajag, lai tu ar kādu satiecies. Viņš ieradīsies no